

Ca-Nostra

* * * ANY TERCER NÚM. 134 * * * QUINZENARI POPULAR * * * INCA, 1 DE SEPTEMBRE DE 1910 * * *

Carta del Nunci de Sa Santedat

La protesta y adhesió que publicàrem al número 132 de CA-NOSTRA, que'l Discretori de la Tercera Orde Seglar d'aquesta Ciutat dirigí al Eminentíssim Sr. Cardenal Arquebisbe de Toledo, ha meregut del Ilustre Primat honrosa contestació en la carta que a continuació insertam.

Rvdo P. Fr. Pedro Cerdá

Inca

Rvdo. Padre; Ya que ha tenido la bondad de comunicarme la adhesión de esa Hermandad Franciscana, suplicole encarecidamente que completando el favor, se haga intérprete ante cuantos la componen, de mis sentimientos de profunda gratitud. Su adhesión es buen testimonio de su piedad. Felicítelos por ello en mi nombre y no dude que le quedará agradecido su affmo. en Cristo y s. s.

El Cardenal Azobispo.
13 de Agosto de 1910.

LA PRENSA

La prensa comenzó dando á luz la Biblia, y ha descendido hasta el lenguaje de las verduleras; como la música, la poesía y la pintura nacieron en los templos y han bajado hasta los burdeles y tabernas.

Si bien se observa, la Prensa no es más que una manera de hablar: es una especie de lengua que sólo se diferencia de la común, en que suena más alto, se hace oír con más rapidez y universalidad, y deja consignado é indelebre para mucho tiempo, todo lo que dice. Es una perfección del órgano que nos ha dado la naturaleza; es un suplemento á su debilidad, á su poco alcance, á la breve duración de sus sonidos; como lo es también la escritura, como lo son todos los signos de que el hombre se ha valido para extender y conservar su palabra; no siendo otra cosa que el más perfecto entre estos signos, una manera más perfecta de escribir y por tanto de hablar. La imprenta es á la escritura lo que son al dibujo el arte daguerreotípico, y todos los demás que tienen por objeto trasladar de un golpe al lienzo, al papel ú otra tabla cualquiera, lo que la mano del dibujante no podría hacer, sino con mucho lentitud, y procediendo por partes.

Con estas observaciones se deja en claro el mérito que encierran las declamaciones que en pro y en contra de la Prensa se están oyendo todos los días: es un hecho como los

demás que existen en el mundo; es un bien cuyo abuso constituye un mal; si por esta razón se intenta condenarla, condenense la pintura, la escultura, la poesía, la música; condenense todas las ciencias, todas las artes; condenense el cuerpo del hombre, sus sentidos, su voluntad, su entendimiento, su espíritu inmortal; condenense todo cuanto hay más respetable, más santo, más augusto sobre la tierra; pues que desgraciadamente el hombre de todo abusa. Se habla de inconvenientes; ¿y dónde no existen? se lamentan los males; ¿cuántas cosas hay que no los acarreen directa ó indirectamente, cuando no sea por otra causa, por la manera con que de ellas nos valemos? El lenguaje cuyo auxiliar es la Prensa, á la par de sus buenos efectos ¿no los produce también malos, y de trascendencia incalculable? ¿han podido olvidarse los proverbios en que la sabiduría de la experiencia ha compendiado el bien y el mal que hace la lengua, según el modo con que la empleamos?

Se habla mucho de esta *lepra de las sociedades modernas*, de ese *elemento disolvente*, usándose á cada paso expresiones semejantes. Reconocemos como el que más los daños acarreados á las sociedades modernas por ese instrumento terrible, por ese formidable agente, órgano del entendimiento é imagen de su inmensa actividad, de su fuerza expansiva, de su increíble rapidez; pero tampoco podemos echar en olvido los bienes de que le son deudoras las ciencias, las artes, la sociedad, la religión misma. Así miramos como un singular favor del Cielo la sublime inspiración que tantos beneficios nos trajera; estando de acuerdo sobre este particular con el gran Papa León X en el Concilio de Letrán celebrado en 1515, cuando proponiéndose remediar y precaver los males acarreados por la Prensa ya en aquella sazón, tributaba no obstante los mayores elogios al sublime descubrimiento, mirándole como un favor particular del Cielo: *«ars imprimendi libros, temporibus potissimum nostris, divino favente numine, inventa, seu aucta et perpolitá, plurima mortalibus attulerit commoda.»*

JAIME BALMES.

Tene per segur qu' un sistema de educació nacional no basat sobre'l coneixement de la religió, produirà un desastre nacional, més funest per l'Estat que per l'Iglesia.—DISRAELI, estadista inglés.

Aubada

L'ESTEL del jorn—ja desclou sa parpella
entre boyrats—que'n rosada's desfán
Descloules tu,—ma garrida donzella;
tos dolços ulls—mon estel ne serán.

Deixa ton llit,—la montanya es florida.
vola l'oreig—be'ls boscatges ombríus.
Alli sentats—baix lo soca envellida
venrèm com cau—la plomija del níus.

Lo mes rublert—d'amorosa armonia
l'abastarèm—del brancatge florit,
y tu'l durás—á la teva masia
dant als aucells—la calor de ton pit.

A nostres peus—joganera fontana
veurèm lliscar—entre pedres y jonchs,
y lluny veurèm—la verdor de la plana
per entre'l clar—de les fulles y 'ls tronchs.

¡Com serà grat—escoltar les passades
que va mudant—lo festiu rossinyol!!
¡Com serà bell—entre boyras daurades
veure tots dos—la sortida del sol!

Quan lo seu raig,—oh gentil donzelleta,
tot just, tot just—la comence á daurar,
jo't mostraré—la senzilla caseta
que guarda'l foch—de ma rústega llar.

Jo't mostraré—com un niu d'esperança,
á sol-ixent—un antich finestral,
ahont hi van—tos sospirs d'anyorança
com un perfum—de ton cor virginal.

Allí tots dos—quan dels teus te separes,
viurem contents—sense dols ni perills.
Com ha sigut—lo teulat de mos pares
será després—lo teulat de mos fills.

Tu somriurás—tot veyent eixes coses,
un dolç: ¡T'estim!—sortirà del meu cor,
y pel camí—cullirém poms de roses
semblant ensemps—esperances d'amor.

L'estel del jorn—ja desclou sa parpella
entre boyrats—que'n rosada's desfán.
Descloules tu—ma garrida donzella,
tos dolços ulls—mon estel ne serán.

† F. CASAS Y AMIGÓ.

Del tom de poesies acabat d'estempar.

Tradicions Pepulars Mallorquines

EN PLANIOL ES GLOSSADOR (1)

Era d'Esporles y trempat ferm per glosar y conegut de tota Mallorca

N'hi va haver que li posaren mal davant ets Inquisidors perposantli que feya ses gloses amb art del dimoni.

Ets Inquisidors l'envien a demanar per un traginer que tirava a Ciutat.

L'homo diu:

—Me'n hi vaig a l'acte, que qui mal no ha fet, no'n pot haver.

Diu a sa dona.

—Tu ets sa meua costella. Allá ont vaig jo, vens tu.

Y íot dos ja li han copat cap veure que volien ets Inquisidors.

Arriben a Ciutat, s'afiguen dins l'Inquisició, y, com es davant aquells jutjes, diu En Planiol

—Par a la nit, vench de dia, que la serena mal'es.

¿Que volen vosses mercés?

¿que vol vossa senyoria?

Ets inquisidors li demanen tot d'una:

—¿Vos que sou En Planiol?

—Ja m'ho diuen de vegades.

Som vengut, feynes dexades,

a veure de mi que vol,

va respondre ell, sortint com un pinyol de cirera.

A n-ets Inquisidors els-e vengué de nou ferm tal sortida; y, veentlo amb aquella dona a n-es costat, li demanen:

—Y axò ¿qu'es sa vostra dona?

—Axò's es meu diamant

amb-e qui'm colch cada vespre,

dona ben trempada y llesta:

no'n vorán de més honesta

a la Seu dia de festa,

per bé qu'estiguen mirant,

va respondre ell cop en sech.

A-les-hores ets Inquisidors varen veure qu'En Planiol no era allò que'l havien dit, y que lluny de merèixer cástich, merexia premi, y no'n faren pus: li varen dir que se'n poria tornar y que fes totes ses gloses que li vendrien a sa boca, sensa ofensa de ningú. Y feren qualque cosa més: un d'ets Inquisidors se posa sa mà a sa butxaca; se treu una dobleta d'or de vuit lliures, y, mostrantlehi, li diu:

—¿No duys lloch aont posar,

mon germá, aquexa dobleta?

—Dins aquexa senayeta:

¿que no troba qu'hey cabrá?

diu ell, y pará amb sa cofa des capell.

L'Inquisidor li tirá sa dobleta dedins, y En Planiol se'n torná amb sa dona cap Esporles, mes xalest qu'un Pasco.

No les ne prenia axí a n-es qui entraven dins l'Inquisició y en'vien feta qualcuna de grossa.

(1) M'ho contá un rebeynet seu, d'Esporles metex, Mestr'Antoni Planiol, manxador de l'orga, trempat ferm.

Aqueys tals ja no'n solien tornar sortir sense's seu cástich.

Allá qui la feya, la pagava.

No hi havia *spiritu-tuó*.

Antoni M.ª Alcover.

Un polític convençut

(Conversa recoida)

—¡Oh! quina alegrí! cinc ó sis anys sense veurer-mos!

—La alegrí es meua. Dues voltes som vengut per ferte una visita y...

—Es natural, jo no som may aquí dedins y moltes vegades sa criada no pensa...

—No, homo, no. Es que el dia tampoc era de lo més apropiat. ¿Y que diuen per aquí de els nostros governants?

—Y qu'hem de dir, homo de Deu... Son homs sense dignidad, sense conciencia. ¿Qui ho hagues dit, un parey d'anys enrera, qu'un desgavellat com en Canalejas mos havia de jugar a la pilota. Ja tenia raó el més gran Polític del sitgle passat, quant deya qu'era s'homo que li feya més por d'Espanya.

—Jo no l'he pogut veurer mai. Ja feyen bé posantlo a sa presidéncia perque no més pogués tocar se campaneta,...

—Y llavors rai. Ara si que no pot anar ni en rodes... de cada dia torna més pastisser...

—Jo crec que tots ho son... En Merino a Bilbao y en Canalejas a San Sebastián... ¡vaja! ¡vaja! lo qu'es si ells están encara a n-es govern es perque dins Espanya no mos queden lleys penals. En Maura si qu'es un homo, jo per ell faria qualsevol desbarat.

—¿Que dius?—¿Que en Maura es un homo?

—Tens raó qu'es un homo, si vols es el més homo de tots els governants de dins la restauració, jo no tenc inconvenient en concedir qu'ha sabut aturar algunes conseqüencies, alguns efectes de ses doctrines lliberals... pero si anam a sa rel del mal trob que també es ben lliberal.

—¿Com es ara?

—¿Com es ara? Jo l'ho dire: y no te creguis que siga cosa de buidarte el cap. Tú sabs qu'en Maura fa molt poc temps que pronuncia un discurs, o si te agrada més un enraonament, a Carranza. Ido be: en Maura a n-aquest discurs va regonexe que ses disposicions d'es govern eren injustes, eren exòtiques y que el modo de pensar y esser d'es poble no correspón a ses exigéncies d'es govern. ¿I sabs tú lo que va resoldre davant un estat de coses tan violent?

—Tu dirás.

—La resolució va esser que'l seguiria ses lliçons del gran Cánovas del Castillo: axó es qu'ell contemplaria ses coses amb passivitat casi platónica y que que quant es govern hagués fet trucs y baldufes ell les aprovará y ferá que'l poble espanyol, qu'ara no pensa amb so govern, ni se conforma en les seues exigéncies, se posi un punt a sa boca y rebí aquestes lleys com a vengudes del cel. ¿Idó que te pensaves?

—Be y axó al cap y a la fi no m'extranya, perque... ¡vaja! jo si som Maurista no ho som

per ses idees... pero lo que passa... jo som empleat y quant en Maura es a n-es pot tot d'una som a Mallorca y... quant pujen lliberals me fan prende els atapins cap a Continent.

Un extranger.

GLOSES (*)

Los peus de plata tenui
los brassos son branques d'or
y ab un mirall a n-el cor
y dins el cap argent viu.

Diumenge va ser lo dia
que de tú'm vaig despedi;
ja no hi ha haguda per mi:
mes, una hora d'alegría.

Margalides he cercades
per voreres y camins
pero no'm som encontrades
com les que hi ha aquí dedins.

Totes les penes més grosses
que m porás dá'm donarás:
voldria que s'encontrás
el dia que't casarás
el meu enterro ab tes noces.

Enamorada hi he estat
com cap criatura nada
y l'amor ja m'ha passada
com si mai gues festetjat.

Quant me vaig enamorar
de la teva galanía
era jove y no sabia
que cosa era festetjar.

Quant hi vaig tot son clavells
y passions ben badades
y quant m'entorn, sopegades
mates, penyes y ravells.

Dia y nit estich pensant
qui serà lo venturós,
cara de clavell hermós
carea de diament.

S'estimat se pensa esser
sa marilla d'aquest món
y jo tant llefja com som
tant com ell me pens voler.

Margalida, Margalida
no me cans de mirarte:
a los meus ulls vens a se
un brot de murta florida.

Margalida, pecat es
qu'a bon lloch no sigues nada
la teva cara no n'es
de ciutadana y pagés,
sino de monja tancada.

Totes les meues quimeres
jo les vos explicaré
¿això trobau qu'está bé
mare y fia esser guerreres.

No beren, ni sop, ni din
pensant en vos, a vegades,
y s'amor á carretades,
a cavostra la traquin.

Quant veig que te n'ets d'anar
del meu cor se fan esquerdes.

(*) Anant per fora-vila, he recolides cançons ben nostres. Les anirem publicant, per veurer si desterram aquelles que no daven res al cor.

*Valdria porè enramar
el camí qu'ets de passar
de murta y de canyes verdes.*
recolhides pen
JOAN CAPO

A n-els Seminaristes

S'es publicat el programa del TERCER CERTAMEN PERIODÍSTIC «ORA ET LABORA»

Consta de coranta femes variadíssims, dividits en cinc seccions: *Propiament periodística, Literaria (prosa), Literaria (verso), Científica y Social.*

Els premis son els sigüents: Una ploma d'or, de la Associació Nocial; *Docentes cinquanta pessetes*, del Excelentíssim Sr. Arquebisbe de Sevilla; *Docentes suscripcions regalades per un any* concedides per altres tant publicacions catòliques, y UNA PLOMA DE PLATA, de la Secció de Propaganda.

El Programa s'envia gratis a tots els Seminaristes qui'l demanin al Director de ORA ET LABORA, Seminari de Sevilla.

Cronicó d'Inca

Agost de 1910

Dia 20.—Sant Bernat. *Sa monja heu encen y el frara heu apaga* diu l'adagi. Lo qu'es enguany la *Senyora Caló* treu revert y mos fa suá s'entre-tela. L'estrenyadat d'aigo de cada dia es més grossa. En molts de pous que may s'hi havia acabada s'aigo están axuts, axuts, y a moltíssimes cisternes seguit han de fer provicions. Sovint se veven carros que traginen aigo en corlaroles o bogois pagant-la a 2 reals la carretada d'alguns pous forts que hi ha, gracies a Deu, a Inca. Els Pous públics que existexen per les entrades de la Ciutat, y que en temps passat estaven abandonats y alguns tapats, l'Ajuntament, ab bon acert, los ha fet arreglar, puis resulten en venes abundants d'aigo bona.

Dia 25.—El preu del bessó de metla augmenta a nosiro mercat alegrant nostra pagesia. Se paga a 96 pessetes 50 céntims el quintá.

Dia 27.—Els periòdics publiquen el veridicte dels productes presentats a la Exposició Regional de Palma.

Llegim que'ls premis obtenguts pels inquers no son molt afalagadors per l'industria d'Inca. No ho negam, però s'ha de tenir en conta que'ls inquers no concorregueren a la Exposició en no ser ab un nombre ben insignificant, a diferencia d'altres pobles que hi tenien una representació ben notrida. A Inca no s'han fet càrrec de l'importancia d'anunciar els seus productes; y els qui mos hem aficats en setmanaris inquers, sabem que la majoria dels anuncis que se publiquen son *tercats y regalats*, per no entendre aquell sentenciós mol: *qui més anuncia més ven.*

De totes maneres: els pocs espositors que se presentaren d'Inca son estats agraciats en les sigüents distincions:

DIPLOMA DE MEDALLA D'OR

D. Marcelo S. O'rryán pels seus texits.

(Es una fàbrica qu'está a n-el carrer de

Mallorca que confecciona meriol·los y altres treballs de punt molt ben dexats en perfecció y esment.)

DIPLOMA DE MEDALLA DE PLATA

D. Sebastiá Gelabert, per ses begudes gaseoses.

En Bartomeu Mateu per id. id.

En Francesc Fiol, per les seves fotografies industrials.

(Aquest jove ha fet el mossatge a la famosa sucursal d'en Napoleón de Palma y no fa molt que a casa de sos pares, a la plassa del Sol, (devant sa pescateria), ha obert son establiment ab una espléndida galeria proveída de abundant aparato per donar les clarors segons convingi y presentar paissatges a tots els gusts. A l'entrada de casseva té una esposició de retratos qu'es veu sovint visitada pels intel·ligents pel gust artístic que sol donar a sos treballs fotogrífics.)

L'honor Bartomeu Payeras, id... id..

(Estrenyant no veure cap menció per una pintura presentada per l'amic Payeras, de qui havien sentides grosses alabanses y sabent qu'entre'ls admiradors de tal estudi hi figurava el Sr. Marqués de Vivot, persona molt entesa an'aquestes materies, hem acudit a son meteix autor per saberne notícies, el qual nos ha mostrat una nota; en que li feyen sabre que son treball tenia, com ses fotografies, diploma de medalla de plata y que, tal vegada, quedá dins el tinté per descuit dels qui daren ses notes els periodistes.

A tots los donam l'enhorabona.

Dia 29.—Se venen algunes partides de bessó 102-pessetes. La noticia s'escampa com a una bona nova.

Septembre 1910

Dia 1.—El bessó torna a devallar fins a 92 pessetes. La decepció es gran entre'ls pagesos. Se diu que obeeix a casos de cólera que hi ha a Marcella.

—D. Ignaci Figuerola, Senyor dels grans magetxems de Sant Joseph nos fa sabrer qu' en el sorteig verificat avuy dels dies habils del mes passat, ha correspost al dia 2.

BOLLETÍ COMERCIAL

Preus que retgiren dijous passat

		Pessetes:
Bessó	el quintá de	a 92'50
Blat	la cortera de	a 17'00
Xeixa	id	a 18'00
Ordi	id	a 10'60
Ordi foraster	id	a 09'50
Sivada	id	a 08'50
Ídem. forastera	id	a 07'50
Faves cuitores	id	a 18'50
Ídem orninaries	ld	a 18'00
Ídem. pel bistia	id	a 17'00
Blat de les índies	id	a 16'00
Monjetes de confit	id	a 30'00
Ídem. blanques	id	a 27'00
Safra s'unsá	id	a 03'00
Ous	dotzena de	a 01'59

† Nostros amics difunts

Dia 25 del més passat morí a Sa Pobra Sor Maria Lluisa Franciscana, confortada ab la recepció de Sagraments.

Aquesta bona religiosa, feya la friolera d'una cinquantena d'anys que se dedicava a l'ensenyansa del poble y vint que'ls favorits del

seu labor escolar eren les allotes de Sa Pobra, én quin poble la ploren com a una bona mare.

Ha morta sens poder dexar un maravadí a ningú del seu agrado, apesar dels seus llargs anys d'ensenyansa als pobres y desvenguts: tota la seva retribució personal consistia ab un plat a la taula l'hora de refacció. Vet-aquí lo que dona demunt la terra la heròica vida religiosa tant perseguida per nostros Governants, que si tenien una mica de conciencia, haurien d'aplaudir y admirar com a un gran element de bondat y cultura per ennoblir y moralisar el poble qu'ells embruteixen, al menos indirectament, en les males enteses llibertats que li donen.

La recompensa dels seus treballs y virtuts l'haurá trobada ara, Sor Lluisa, tota a n-el Cel, aont la vejem per llargs sigles.

* * *

Els amics esposos D. Marián Aguiló y D.ª Ayna Aguiló, aquests dies ploren la pérdua d'una preciosa nineta que'n la curta edat de 4 anys y mesos ha volat a la Gloria.

La consideració de qu'es a n-el Cel ser-vesca de consol als cristians esposos, qu'es el millor bé que podem desitjar tots qui pelegrinam per aquesta vall de llágrimes.

* * *

També han Mort dins pocs dies importants persones d'aquesta Ciutat que mereixen qu'en fessem menció a n-aquestes cróniques.

D. Pere Amer, antic Farmacéutic de la Ciutat, persona molt amable que passava y era molt llimosnera.

L'Amo'n Juan Fornés, de cal *Emperador*, cunyat de D. Pere Ferrer, Procurador y oficial de escrivania d'aquest Jutjat.

La Madona, Magdalena Beltrán, de can *Garrera*, mare del Procurador D. Pere M. Seguí.

D. Sebastiá Borrás, després de llarga malaltia: Metje qu' en el seu temps treballá molt per servir els malalts d'aquesta població.

Finalment, mos ha dexat ab una mort casi repentina en Rafel Mateu, jove molt simpátic y diligent que s'havía fet popularment estimar per lo bé que servia els parroquians de la Agencia (Putxet) de l'honor Juan Beltrán.

Deu N. S. haja trobat en estament de gracia les ánimes d'aquests amics difunts y don a ses respectives families el conhort de la conformansa cristiana, que nosaltres de bon deveres los desitjam a totes y en cada una en particular.

R. I. P.

PUBLICACIONS REBUDES

POESIES d'En F. Casas y Amigó ab un pròlec d'En Marián Aguiló y Fuster, Mestre en Gay Saber.—Aquesta Tercera edició es sortida notablement millorada en hermoses vinyetes y aumentada ab un retrato y un facsimil de la firma del Autor.

Es un bell tomet d'una cinquentena de composicions de notable variació poètica, puis l'autor ab devot entusiasme tant canta les místiques anyoranses del cel com les pures amors de la terra; però si's nota bé tota l'escala de temas de la seva lira está condensada en dos mots: *Fé y Patria* qu'eren les cordes més vibrants del cor de n-Amigó.

Els cors escullits que s'agraden de sentiment delicats, be n'hi trobarán de belleses y idees alevades en aquest volúm que recomenán a tots els devots de la poesia sana, cullida del agre de la terra.

Agraim al editor, D. Miquel Casals, l'exemplar que mos ha enviat.

A n-aquesta Administració en tendrem existencia.

Aquest setmanari se publica ab censura eclesiástica.

Cultura Popular

S'ACABEN ELS BOSCS

Cada dia pren més augment l'industria del papé, havent d'advertir que la materia primera de que's fa la major part del papé es la fusta.

Aquest aspecte del consum de la fusta es arribat a ser tan extraordinari que ja comensa a ser motiu de preocupació la possibilitat de que s'acabi la fusta en el món.

Als Estats Units, per exemple, el consum anyal de fusta es de 651 milions de metres cúbics y la producció no arriba a 200, a una tercera part.

Si la devastació continua les reserves s'aniran acabant. Si no fa en tot el món passa igual si exceptuam la Conca de Amazonas (en Sur-América) y África. Aquest mateix perill amenaça també ab el consum creixent del carbó de pedra.

¿Doncs quan s'haurá acabat la fusta y el carbó de pedra de qué farem manegues, vull dir, a qué farem bullir l'olla? ¿Ab quéns escalfarem? y pensar que tota aquesta preciosa fusta que més tart ens ha de fer falta s'es gastada casi tota en diaris inútils, dolents y que han treballat per fer desgraciada la humanitat.

AXIOMES SOBRE LA FARTANERIA Y LA TEMPERANSA

La sobrietat allarga la vida. Qui menja menjars senzills es metje de si meteix.—*Eclesiástic.*

La fartanería mata més gent que la guerra.—*Salomón.*

—Amics meus, deya'l metje Hequet als cuyners, vos tench de agrair els bons serveys que'm feis. Sense vostre art d'aitpar y envenenar la gent tots el metjes aniriem a morir de lam al hospital.

—Quant veig les taules d'avuy en dia cubertes de tants ríchs menjars m'imagin veure amagades darrera'ls plats y baix les copes un exércit de malalties gota, hidropesia, neurastenia, dispepsia y feridura.—*Adisson.*

—En el món hi ha dues classes d'homos que son d'enemistat irreconciliable: els cuiner que treballen per inventar noves malalties y els metjes que fan lo que poden per curarles.—*Tissot.*

—La bona cuina protegeix el pecetari.—*Franklin.*

—¿Vols un metje segur y que't fassi viure molts anys? Es la temperansa en el menjar.

Llibrería d'En MIQUEL DURAN
Carré de Mallorca, 1.—Inca.

DERRERES OBRES REBUDES

—**BIOGRAFIA DE GEMMA GALGAN** Verge de Luca, escrita pel P. Germán, Pasionista.

—**LA REVOLUCIÓN DE JULIO**, de Barcelona, p'En Modest H. Villaescusa, segona edició corregida y aumentada.

—**DESDE LA CUNA HASTA LA ESCUELA** pel P. Pere Aguilera.

—**CUIDADOS QUE EXIGE LA PRIMERA INFANCIA**, pel Dr. C. Jordi M.ª Anguera de Sojo. Metje del Seminari consiliar de Barcelona. Volumen IV. de la *Biblioteca de la familia Cristiana*.

—**CURS CÒMPLET D'ENSENYANSA PRIMARIA** escrit segons al método ciclic pel P. M. Porcel y Riera. Conté els graus: *Preparatorio, Elemental, Medio y Superior*, ab los seus corresponents programes.

Ademés: el primer grau de lectura, titulat *Vida infantil*.

	PAQUETES	PASTILLAS	PESETAS
1.ª marca: Chocolate de la Trapa, 400 gramos.	14, 16 y 24	1'25, 1'50 y 1'75	2 y 2'50
2.ª marca: Chocolate de la Familia, 460	14 y 16	1'50, 1'75, 2 y 2'50	
3.ª marca: Chocolate Económico, 350	16	1'25	

Elaborados según fórmula aprobada por los Laboratorios Químicos Municipales de Madrid Pamplona y San Sebastián.—Cajitas de Merienda, 3 pesetas, con 64 raciones. Descuentos desde 50 paquetes. Porte abonados, desde 100 paquetes, hasta la estación más próxima. Se fabrica con canela, sin ella y a la vainilla. No se carga nunca el embalaje. Se hacen tareas de encargos de 50 paquetes. Al detall, principales ultramarinos.

ALMACENES SAN JOSÉ
de
Ignacio Figuerola
BRONDO 7-9-11-ESQUINA BORNE
LENCERÍA, LANERÍA, GÉNEROS DE
PUNTO, BISUTERÍA, NOVEDADES.
Sastrería y Camisería
LA CASA MEJOR SURTIDA.
LA MÁS BARATA
PRECIO FIJO

TRENCADURES
No més patirne * No més patirne
En Rafael ferrari
de ca s'Esmoladó fa corretjes per sostenir trencadures de superior calitat, comòdes, lleugeres, que agraden ferm a tots els qui les han provades.
Carrer de Martí Melje, 2.
Inca.—A ca s'Esmoladó.—Inca.
ENQUADERNACIONS
A n-aquesta Administració s'en accepten.

IMPRENTA DE CA-NOSTRA

A n-Aquest Establiment se té en existencia y se fa tota casta de modelació per jutjats municipals y caxes rurals baix inteligents direccions en exes materies.

Ademés s'estampen cartes comercials, sobres, factures, talonaris, circulars y prospectes per anuncis.

Disponible

CA-NOSTRA
QUINZENARI POPULAR.
Preu de suscripció
Un trimestre, mitja pesseta per tot Espanya y doble a l'extranger.
Els obrers que no ho demanin tendran la suscripció per 10 céntims mensuals, 1'2 l'any.
Redacció, administració e imprenta: carré de Mallorca, 1, Inca.

Mal de Balriamen losofo, etz.— cers (d miren) nosaltre Y a pocs tecon arribat colect Per criteri sentit, tots, — tempe Cor sim e tims l ni de l lá pel amara mesur dels temps amb l més r cials, trems més j Bal s'arbo la dre pensa sar la libret s'apre res, p sabid sumir Un ment rimer mont que, podri reffit sol es tats. sen c de ll En ca qu si ma devè do d sofia (*) filoso rich C